

Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn

Chương 207 : Chương 208

chào cả nhà, ta đã quay lại đây.
khi làm ngoại truyện này ta cũng suy nghĩ nhiều.
một là tiếc nuối cho Lý Ly của chúng ta
hai là mọi người cũng giống ta, thấy kết hơi hụt hẫng.
ba là ta dốt văn lắm, viết đi viết lại nghe nói sao sao.
mn đọc cho ý kiến nhá, ko dc thì ta ngừng, coi như chúng ta tự tạo cho
mình một cái kết vậy.
ủng hộ ta naoooo

NGOẠI TRUYỆN - TỰ SÁNG TÁC

Chương 222 : Một nhà ba người hạnh phúc

Năm năm sau

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, một nữ tử toàn thân váy trắng, mắt ngọc mây liễu đang cầm kim cẩn thận may vá, thi thoảng lại liếc mắt nhìn một tiểu hài tử đang cặm cụi viết chữ.

“Mẫu thân ơi, con muốn ăn bánh hoa quế, phù dung cao của người làm.” Đứa bé phẩn điều trác ngọc ngẩng đầu khỏi trang giấy, nũng nịu với một nữ tử xinh đẹp quý phái bên cạnh đang khâu một chiếc áo choàng.

Nhìn nhi tử đầy từ ái, nữ tử mỉm cười đặt đồ vật trong tay xuống. Nữ tử đó không ai khác chính là Diệp Mộ Liễu – Hoàng hậu độc sủng hậu cung của Đông Thương quốc.

“ Kiệt Nhi ngoan, mẫu thân đi làm cho con.”

Bên ngoài, hai mẹ con vẫn gọi nhau là Mẫu hậu, nhưng khi không có người ngoài, đứa trẻ vẫn kiên trì gọi là cha mẹ là Phụ thân và mẫu thân chỉ vì mong muốn cuộc sống như gia đình khác, không còn tranh đấu lục đục, lễ nghi bó buộc đầy mình.

Yêu thương xoa đầu nhi tử, Diệp Mộ Liễu xoay người đến phòng trù nhỏ.

Để có thể tự tay nấu những món ăn ngon cho Lý Ngọc và nhi tử nàng đã cho người xây dựng nên.

Năm năm trôi qua, hài tử đã lớn thành một đứa trẻ đáng yêu và hiểu chuyện như bây giờ. Một nhà ba người hạnh phúc như bao gia đình bình thường khác, không còn thân phận Đế Hậu, không là gia đình Hoàng gia cao cao tại thượng nữa, mà chỉ có một gia đình nhỏ yêu thương nhau mà thôi.

Bao nhiêu năm qua Lý Ngọc không còn phong phi, từ khi có Kiệt Nhi cộng thêm tâm ý kiên quyết của Lý Ngọc nên dám đại thần không dám làm loạn đòi hắt nạp phi, tuyển tú nữ. Hiện tại hậu cung chỉ có mỗi nàng nhưng cuộc sống trôi qua không hề tẻ nhạt. Nhi tử vừa theo Lý Ngọc học tể gia trị quốc vừa la hét theo Du Bạch thúc thúc học võ. Ninh Hoa công chúa đã mười tuổi, trở thành cô bé xinh đẹp động lòng người. Mấy hôm nay đang theo Thiên Tuyết tới Bắc Minh quốc, nói là để du ngoạn.

Năm năm qua phải chăng vì xa mẹ ruột khi còn nhỏ hay bởi vì quá hiểu chuyện, lại được Diệp Mộ Liễu thật lòng chăm sóc như con ruột mà con bé luôn hết sức ngoan ngoãn và nghe lời. Thỉnh thoảng sẽ theo nàng học nấu ăn, học thêu thùa, làm một cô công chúa dịu dàng hiền thực mà cao quý.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua thật hạnh phúc, cứ ngỡ như là giấc mộng. Trải qua sóng gió năm năm trước, giờ đây nàng có phu quân hết mực yêu thương, có hai đứa con ngoan ngoãn, hiểu chuyện, có Khải Linh ngày ngày làm bạn.

Nói đến cái tên Khải Linh này thì phải nói đến câu chuyện kế tiếp lần phế bỏ phi vị của công chúa Bắc Minh - Bắc Thiên Tuyết. Để danh chính ngôn thuận thành thân với Du Bạch, lấy lý do sau khi bị đuổi tới khỏi lãnh cung, vì nhục nhã mà bệnh dần rồi chết. Từ nay trở đi, không còn ai là Bắc Thiên Tuyết - vị quý phi bị biếm vào lãnh cung mà chỉ có Diệp Khải Linh - nghĩa nữ của Diệp Minh Đường và Diệp Lâm thị.

Không bao lâu sau Lý Ngọc ban hôn cho hai người, lấy lý do Du Bạch có công lớn thuyết phục được Bắc Minh vương trợ giúp lại thành thân với nghĩa muội của Hoàng hậu, ban cho danh hiệu là Hầu gia, Bắc Khải Linh

làm nhất phẩm phu nhân đương triều.

Bắc Thiên Tuyết từ đó cũng đi vào quên lãng.

Nói đến gia đình Hầu gia này, cái bụng Khải Linh đúng là không chịu thua kém tí tí, vừa thành thân không lâu đã có thai, sinh được nữ nhi đặt tên là Du Thủy Linh, phong làm Linh Lung quận chúa. Cô bé bụ bẫm trắng nõn ngày ngày quấn lấy Ninh Hoa và Hạo Kiệt không rời, mỗi một lần dạo quanh ngự hoa viên đều có thể thể được ba đứa trẻ hai nữ một nam ngày ngày vui đùa nhẩy nhót.

Lại nói, vì tội mưu nghịch và thông dâm của Trịnh Nhất Phong mà Trịnh Ngọc Uyển và Trịnh gia một đám đều bị tử hình. Đám nô tài nam thì bị xung quân, nữ thì bị bán làm nha hoàn cho gia đình trong kinh thành, từ nay Trịnh gia tay nắm trọng binh hoàn toàn bị xóa sổ.

Ngày Trịnh Ngọc Uyển bước qua nàng, gương mặt tiêu tụy không còn một chút kiêu ngạo, phách lối như ngày thường. Coi như cha làm con chịu vậy.

“Kiệt Nhi, nào, lại đây ăn bánh hoa quế và phù dung cao đi.”

Thanh nhi đi phía sau Diệp Mộ Liễu bưng một cái khay đầy bánh hoa quế thơm lừng.

Lúc Lý Ngọc mặt mày sáng láng bước vào liền nhìn thấy được một khung cảnh hết sức hài hòa và ấm áp. Hạo Kiệt được Mẫu thân bế ngồi trên đùi, vui vẻ ăn bánh. Phát tay cho đám thái giám và cung nữ ra ngoài, Lý Ngọc đến bên hai mẹ con.

“Kiệt Nhi là nam tử hán sao lại bắt Mẫu thân bế như vậy?”

Ngẩng đầu nhìn lên vừa thấy Phụ thân Hạo Kiệt hô to: “Phụ thân.”

Dứt lời hai chân đã chạm đất chạy nhanh tới chỗ Lý Ngọc, được hấn bế bổng ngồi ra sau đầu.

Diệp Mộ Liễu nhìn hai cha con mà cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Chỉ mong sao cả gia đình mãi hạnh phúc như vậy.

Cống nhi tử lại gần Diệp Mộ Liễu, sau đó lại bế Hạo Kiệt trên tay xoa đầu nhi tử hỏi:

“Hạo nhi hôm nay có học qua đạo lý và kinh thư mà Phụ thân dạy con không?”

“Phụ thân, con đều nhớ kĩ. Người nghe mà xem”

Sau đó bắt đầu vừa đọc vừa xòe tay ra đếm đếm xem đã đủ chưa. Hành động ngây ngô của nhi tử khiến cho hai phu thê bật cười.

Những tia nắng từ khe cửa sổ nhảy vào, bao phủ một vòng sáng quanh ba người, khung cảnh hết sức ấm áp.

“Liễu Nhi, mấy hôm nữa chúng ta tới Hoàng lăng thắp hương cho Phụ hoàng và Mẫu phi nhé!” (biết mẹ ruột là ai rồi nhá nên mọi người ai không nhớ thì lật lại nhé.)

“Được.”

Mỉm cười đáp lời, Diệp Mộ Liễu cũng giang tay ôm chặt hai cha con.

Hạo Kiệt bị kẹp chặt ở giữa cười khúc khích, hai mắt đều híp thành một đường.

“Phụ thân, mẫu thân, chúng ta có thể xuất cung thăm ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu không? Lâu lắm rồi con chưa thấy hai người. Còn có cả kẹo hồ lô ở ven đường nữa, con thật là thèm.”

Ngắt mũi nhi tử, Lý Ngọc cười nói:

“Tên nhóc con này, thì ra con không phải nhớ ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu mà là nhớ kẹo hồ lô ven đường. Ta sẽ mách với ngoại tổ mẫu của con để người không làm đùi gà nướng mật ong cho con nữa.”

Vừa nghe phụ thân nói vậy, Hạo Kiệt sắp mếu máo đến nơi rồi.

“Không phải, không phải đâu phụ thân, con thật sự nhớ ngoại tổ phụ và

ngoại tử mẫu mà. Con không ăn kẹo hồ lô nữa là được....”

“Ha ha, con là nam tử hán sao chưa gì đã khóc rồi thế.”

Đặt nhi tử xuống đất, Lý Ngọc xoa xoa nước mắt bên hai má Hạo Kiệt, dịu dàng nói:

“Đi đi, ra ngoài cùng Thanh di của con chơi đùa. Nhớ đừng nghịch ngợm, phụ thân sẽ phạt con.”

“Vâng.”

Được đặc xá, hai chân Hạo Kiệt như được bôi dầu, chạy bắn ra ngoài, còn nghe thoang thoáng tiếng nhóc con gọi “Thanh di, chúng ta đến hồ cá câu cá đi”.

Nắm tay Diệp Mộ Liễu ngồi xuống giường, trong mắt Lý Ngọc dịu dàng cơ hồ có thể vắt ra nước.

“Liễu Nhi, ta thật sự rất hạnh phúc. Cảm ơn nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta, sinh cho ta một nhi tử thông minh và ngoan ngoãn như vậy.”

“Ngốc, nói cái gì vậy, là phu thê còn nói những lời này nữa sao. Chỉ cần chúng ta vẫn mãi như vậy là đủ rồi.”

Dựa người vào ngực Lý Ngọc, nghe được nhịp tim từ lồng ngực của hắn, Diệp Mộ Liễu mỉm cười, nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng ở trên gương mặt vốn xinh đẹp của nàng càng trở nên rực rỡ.

“Đúng vậy, chúng ta là phu thê thì không nói những lời khách sáo.”

Hai người cứ ôm nhau như vậy, chìm đắm trong hạnh phúc riêng của mình.

“Lý Ngọc, không biết giờ này Hoàng thúc như thế nào rồi. Năm năm qua ta không nhận được tin tức gì về hắn.”

Ngẩng đầu lên, Diệp Mộ Liễu không nhin được mà hỏi thăm tin tức về Lý Ly.

“Từ ngày ấy chia tay đã không còn gặp nhau nữa. Không biết độc của hắn đã giải được chưa? Đã thành thân với Hàn Yên hay chưa? Hiện tại có hạnh phúc hay không?”

Bao nhiêu câu hỏi trong lòng đến miệng chỉ còn đôi ba lời như vậy nhưng cũng đủ chứng minh được sự quan tâm của nàng với Lý Ly...

Biết được nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Hoàng thúc, Lý Ngọc hấn cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu. Hai phu thê bọn họ nợ hắn quá nhiều mà không bao giờ trả được.

Từ lúc chia tay cho đến giờ, thông tin có được chỉ biết hai người bọn họ không về Tây Việt quốc mà ngao du tứ hải tận hưởng cuộc sống hai người, ngoài ra không còn một chút tin tức.

“Ta đã từng cho người điều tra qua nhưng đều không có tin tức gì. Mọi người chỉ biết, Hoàng thúc hấn cùng với Lãnh Yên sau khi rời khỏi Đông Thương quốc liền bật vô âm tín.”

Chương 223 : Cơ duyên xảo hợp

LINK Truyện:

Nương Tử Đứng Lại: Hoàng Hậu Muốn Đào Hôn

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nuong-tu-dung-lai-hoang-hau-muon-dao-hon-150689.html>

LINK Chương này:

Chương 208 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nuong-tu-dung-lai-hoang-hau-muon-dao-hon-150689/chuong-207.html>